

ELOGI DE LA JOVENTUT

Enguany hem volgut que aquestes planes de LA GRALLA, ornades amb les gales de la festa major, fossin un elogi de la joventut. Un elogi de la joventut més precisat del que en realitat ho són sempre les planes de LA GRALLA.

Si altres anys aquests volums foren com elegies del passat, com records del temps que foren, voldriem que el d'aquest any fos un cant a l'esdevenidor i un himne a l'esperança.

Esser jove, tostemps ha estat d'un mèrit positiu i imponderable. Els homes han lloat la joventut en tots els tons del més pur lirisme—i el més justificat.—Però mai com ara no havia tingut un mèrit tan efectiu, la juvenesa, o mai no ens en havíem adonat, potser perquè fins ara no ens havíem adonat tampoc del "mal efecte" que fan els cabells blancs. Temps de presses, el nostre temps, i d'impaciències mal contingudes; època de maquinisme i d'espetegar de motors, l'audàcia de la joventut, en la jove República nostrada, té una valor que mai no havíem constatat. Com en els temps gloriosos de la Grècia, les multituds s'apleguen als estadis en lloança a la joventut i a la destresa. I Faust, com el Faust llegendari de l'edat mitjana, i com els Fausts de tots els temps, vendria la seva ànima al diable per una engruna de joventut. I la ciència, com en els temps de l'avior, s'afanya a la recerca de sèrums i vacunes, desentenant-se de que la joventut eterna, com una gràcia dels déus, és utopia i realitat alhora, puix que és a l'abast dels uns, mentre d'altres mai no podran fruit-la.

L'elogi de la joventut, en nostra intenció, té un abast concret. A Granollers—la nostra petita república—hi veiem ara precisament com floreix un esplet de joventut que enamora; un estol de joves que s'afanyen a excel·lir. Uns, són músics; altres, dibuixants, pintors; a altres els atreu el teatre, la poesia, la literatura... Tota mena d'estudis i de cabòries. Són els escollits; els que somnien; els que esperen... Els que saben somriure al càstic bíblic—el jou del treball—i es jungeixen volenterosos a altres activitats amb la il·lusió de que així llurs noms esdevindran més sonors i rutilants i per llur esforç la ciutat en gaudirà.

Lloem-los, aquests joves. Lloem els seus neguits i els seus afanys; exaltem les seves il·lusions; ponderem les seves nobles activitats... No els fem cap homenatge prematur d'una admiració fora de temps que els pogués envanir i els

desviés de la ruta empresa; però si oferim-los les flors de la cordialitat i de la comprensió. Que sàpiguen que la seva obra i les seves dèries hi ha qui vol comprendre-les i qui les estima; que trobin qui els encoratja; que els consti que els seus esforços, si és que fan somriure els que amaguen llur incapacitat en un posat burleta, promouen la simpatia i l'afecte dels que, si ja no som de la "primera volada", tenim les mateixes il·lusions i ens mouen iguals neguits.

No volguem apreuar l'obra realitzada. Potser tampoc no és hora propícia. Tot el què fan té un mèrit intrinsec, i aquest mèrit rau en la intenció de l'obra mateixa. No volguem fer uns "exàmens" per a l'atorgació de "premis al mèrit". Aquests "exàmens" els farà prou el temps, jutge inapel·lable, i en l'atorgació dels premis hi intervindran factors de tota mena. Nosaltres no tenim sinó un propòsit: dir-los, a aquests joves, que estudiïn; que s'afanyin a superar-se; que no desmaiïn ni es desviïn; que fassin honor a la seva juvenesa; que vulguin ésser sempre joves, tal com ara ho són; que vulguin ésser-ho, i ho seran, perquè la voluntat és la més gran riquesa dels homes per a adquirir el talismà de l'eterna joventut.

Els volem dir també — així, a cau d'orella, — que no els mogui mai la vanitat i que es lliurin del fibló de l'enveja; que vigilin les escomeses de la baixa política i que fassin el sord als cants de sirena de les baixes passions del personalisme; que lluitin sempre noblement; que vulguin excel·lir pels seus mèrits propis, mai per la traveta feta al company... Que pensin tothora que la vida dels homes és efimera i fràgil i fugissera; que la "dona dels raves" només passa una vegada... Pensin també que la joventut física té un valor, i que cal aprofitar-ne avàrament tots els goïjs que ens brinda i tots els gaudis. Saber agermanar les nobles dèries i els nobles afanys amb la realitat de la vida, que mai més no la veurem d'una bellesa tan encisadora com ara, és també un gran mèrit i de profit sense mesura.

Sigueu joves, doncs, de cor i de pensament. Sigueu-ho ara i sempre. I sigueu ardits i rebels a tota tirania. I quan volgueu judicar els homes, tingueu present de no fer-ho mai per llur aspecte extern, sinó pel just apreuament de l'obra llur. Que al món són molts els vells que tot just acaben de complir vint anys i els joves que ja passen dels seixanta.

A. GARRELL